

Capitolul 3

Scrisorile deschise adresate Adunărilor din Sardes, Filadelfia și Laodiceea

Scrisorile deschise adresate Adunărilor din Sardes și Tiatira

În scrisoarea deschisă adresată Adunării din Sardes vedem starea generală a Bisericii *după* Reformă, așa cum în scrisoarea dinainte avem prezentarea în cuvânt și în simboluri a Bisericii dinainte de reformă. În Sardes ne este prezentat protestantismul, în Tiatira este prezentat sistemul papal. Ambele vor continua să existe în paralel până la sfârșit, până la venirea Domnului. În primele trei scrisori deschise ne este prezentată starea Bisericii *generale* în perioade de timp succesive. Reforma a fost un punct de cotitură în istoria creștinătății din vestul Europei. Impunerea pretențiilor nejustificate ale papalității din secolul șapte, cu aspirații înalte și în contradicție clară cu Cuvântul lui Dumnezeu, a devenit în vestul Europei o plagă a lui Satan, în timp ce răspândirea furtunoasă a islamului (sau mahomedanismului) în același timp a sufocat creștinismul din *răsăritul* Europei. Reforma a adus în vest o restabilire parțială; în răsărit nu a avut loc nicio restabilire, el s-a îndepărtat foarte mult de Dumnezeu și de adevăr.

Scrisoarea deschisă adresată Adunării din Sardes (Capitolul 3,1-6)

Cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele

1. »Acestea le spune Cel care are șapte Duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele.« Pentru unii expresia »șapte Duhuri ale lui Dumnezeu« este ceva de neînțeles. În scrisorile apostolului Pavel unitatea Duhului lui Dumnezeu este unul din adevărurile principale: »Este un trup și *un* Duh« (Efeseni 4,4). Faptul că în Apocalipsa se vorbește de șapte Duhuri, aceasta arată plinătatea și caracterul complet al acțiunilor și caracteristicilor felurite ale unui singur Duh Sfânt. În capitolul 1,4 gândul cu privire la Duhul în acțiunea lui de guvernare multiplă ca personalitate independentă, dar totuși în legătură cu Cel veșnic și cu Isus Hristos, pare să stea pe prim plan. În capitolul 5,6 cele șapte coarne și cei șapte ochi prezintă simbolic desăvârșirea puterii și toată plinătatea înțelegerii spirituale, care va avea loc în timpul de guvernare al Mielului. Plinătatea Duhului este în Hristos. El acționează în puterea Duhului, fie față de Biserică (capitolul 3,1), fie față de lume (capitolul 5,6). Oricare ar fi starea Bisericii – decăzută, stricată sau moartă – în El, Cel care umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur, este putere spirituală corespunzătoare și pe deplin suficientă.

1. »și cele șapte stele.« Stelele sunt purtătorii de lumină ai Adunărilor, ei sunt răspunzători să lumineze pentru Hristos și să facă să strălucească lumina din cer în întunericul din împrejur. Hristos are atât pe cele »șapte Duhuri ale lui Dumnezeu« cât și pe cele »șapte stele«, dar aici nu se spune despre stele, că ele sunt în mâna Lui dreaptă, așa cum se spune în capitolul 1,16. Se spune simplu, că El le are. În Efes a fost păstrată o ordine corespunzătoare Cuvântului lui Dumnezeu. În Sardes dimpotrivă, lucrarea, în general, și organizația bisericească nu era nicidecum o ordine lucrată de Duhul. Dacă fiecare lucrare ar fi fost făcută la locul ei corespunzător cu învățăturile Sfintei Scripturi, și fiecare dar al Duhului ar fi fost practicat sub călăuzirea Domnului, se putea desigur spune, că stelele erau »în mâna Sa dreaptă«. După Reformă s-au constituit imediat biserici după voia, după înclinațiile sau după înțelegerea anumitor conducători. Anumite adevăruri, dar nu adevărul, au fost făcute puncte pe baza cărora se strângeau laolaltă, sau puncte centrale, în jurul cărora se strângeau suflete cu același fel de gândire; ele au alcătuit comunități bisericești, de sine stătătoare, și au organizat o lucrare pentru

care au comandat formal persoane, și le-au plătit conform aptitudinilor, talentelor și puterii lor de a mări și menține numărul membrilor. De aceea aici se spune numai, că El *are* șapte stele. Orice lucrare însă pornește de la Hristos, *El* este, Cel care »are stelele.« Întreaga lucrare stă în legătură cu Hristos, dar să ne gândim și la faptul, că »Duhurile« și »stelele« nu trebuie despărțite; ele trebuie diferențiate, dar ele nu pot fi despărțite, fără să ia naștere pagube mari. O lucrare rece, firească, pur rațională, rânduită de om, este o lucrare care nu a fost inițiată de Duhul Sfânt. Stelele luminează prin lumina Duhului. Necesitatea legăturii lor trebuie pusă aici clar înaintea privirii. Puterea lăuntrică, spirituală, pornește totdeauna de la Hristos, și numai în concordanță cu El, cu Cuvântul Său, biserica este autorizată să organizeze lucrările și mărturia dată în exterior. Numai dependența de Duhul Sfânt și călăuzirea de către El dă adevărata putere. O organizație și o lucrare, care exclude practic sau teoretic acțiunea liberă a Duhului Sfânt, este fără putere și neroditoare, și rezultatul sigur este moartea spirituală.

O mărturisire (un crez) fără viață

1. »Știu lucrările tale – că ai numele că trăiești, și ești mort.« Și aici, prin cuvintele »Știu lucrările tale« se scoate în evidență atotștiința Domnului. El, Cel care umblă în mijlocul Adunărilor, a cercetat Sardes și a rostit această sentință: »Ai numele că trăiești, și ești mort.« Aceasta a fost și este starea protestantismului. Reforma a fost rezultatul acțiunii Duhului lui Dumnezeu. Dacă urmărim din punct de vedere istoric urmele acelei intervenții mărețe a lui Dumnezeu, vedem uneltele umane, cărora le aparține Luther, Melanchthon și mulți alți bărbați, și diversele cauze care au contribuit la rezultatul binecuvântat, așa cum ar fi invenția tiparului de scris și altele. Dar în spatele tuturor acestora a stat Duhul Sfânt ca mare inițiator activ. Vedem în sistemul papal cel mai mare blestem și în Reformă cea mai mare binecuvântare, de când există creștinismul. Noi trebuie însă să diferențiem între Reformă și protestantism; Reforma a fost o lucrare a lui Dumnezeu, protestantismul este un sistem omenesc.

Când energia reformatorilor a sfărâmat cu succes lanțurile și cătușele celei mai rele tiranii, despre care relatează istoria, s-a ridicat întrebarea decisivă: Va dura energia și zelul? Vor urma și alte victorii, după această victorie? Cu regret, Reforma a decăzut curând într-o chestiune rece, formală, lipsită de viață, ca orice mișcare, care a început în Duhul. Reformatorii și în mod deosebit urmașii lor au instaurat un sistem, prin aceea că au înființat biserici, în loc să cerceteze Scriptura, singura din care ei puteau să învețe, ce este Biserica lui Dumnezeu. Aproape că a dispărut puterea spirituală, ea se găsea numai ici și colo în credincioși singulari. Starea generală a Bisericii la scurt timp după Reformă a fost caracterizată prin aceea, că prezența personală a Duhului Sfânt în ea (1 Corinteni 3,16-17) și în fiecare credincios în parte (1 Corinteni 6,19) sau era necunoscută, sau, acolo unde pătrunsesse o licărire a adevărului, nu a fost luată în considerare. Totul părea să fie în ordine, dar puterea lăuntrică, viața spirituală, era stinsă. Vorbim aici de starea generală. În protestantism nu mai vedem grozăvia și marea stricăciune ca în Evul Mediu, ci mai de grabă somnul morții. »Ai numele că trăiești, și ești mort« - dar *numai* numele. Schimbarea de la sistemul papal la sistemul protestant, de la Tiatira la Sardes, poate fi caracterizată prin pasul din camera groazei în camera morții. Este o aparență de viață, dar El, ai cărui ochi cercetează totul și pătrund prin învelitoarea exterioară, spune: »Ești mort.«

Lucrările găsite ca fiind nedesăvârșite

2. »Fii veghetor și întărește cele care rămân, care sunt aproape să moară, pentru că nu am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.« Deoarece starea generală este o stare de moarte, reprezentanții spirituali ai Adunării trebuie scuturați, ca să se trezească. Ei sunt chemați să fie veghetori nu numai din cauza stării actuale, ci ei trebuie să fie permanent veghetori. Cu privire la revenirea Domnului, vegherea și rugăciunea merg împreună. Rugăciunea și vegherea sunt pentru un creștin absolut necesare, ca să poată rezista în luptă (Efeseni 6,18).

Dacă cu toată aparența exterioară înșelătoare moartea spirituală caracterizează starea lăuntrică a crezului protestant, cât de necesară este atunci atenționarea, să rămâi permanent într-o stare de vigilență și să nu te amesteci cu mulțimea celor care dormitează!

Și cu toate că ei sunt atenționați să fie permanent vigilenți, ca să oprească paralizarea continuă (căci moartea și nu viața a câștigat repede supremația), lucrarea dragostei este tot așa de necesară.

2. »Întărește cele care rămân, care sunt aproape să moară.« Rода Duhului (Galateni 5,22) era încă prezentă, chiar dacă era în mică măsură și era slabă. Ceea ce prin har mai era în viață și bun, trebuia clădit, îngrijit și întărit. Ce este din Dumnezeu, trebuie ținut cu tărie, și aceasta cu atât mai mult cu cât evlavia practică în aceste țări creștine este aproape să moară. Această atenționare nu a fost niciodată mai necesară ca în zilele noastre. Sabia și mistria sunt totdeauna necesare, dar folosirea înțeleaptă a mistriei pentru a clădi este astăzi nevoia stringentă a Bisericii.

2. »Nu am găsit lucrările tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.« Acest reproș este motivul atenționării, care a fost adresată îngerului Adunării. Lucrările credinței și ascultării nu erau desăvârșite, nu erau pe deplin împlinite. În controversele publice cu Roma au fost neglijate relațiile practice ale sufletului cu Dumnezeu. Evlavia personală a fiecăruia în parte și viața spirituală a Bisericii au atins un nivel scăzut. Denumirea de „protestanți”, pentru aceia care s-au despărțit¹ de Roma, este o denumire tristă a ceea ce un creștin trebuie să fie. Adevărurile minunate, care sunt cuprinse în epistolele către Efeseni și Coloseni, erau complet necunoscute reformatorilor și adepților Reformei. Eforturile lor au fost în principal îndreptate spre marele țel, pentru ei înșiși, copiii lor și generațiile care vor urma, adevărurile vestite de apostolul Pavel cu privire la îndreptățirea (justificarea) prin credință să fie din nou înțelese, și chiar acestea nu sunt prezentate complet în scrierile lor, așa cum sunt ele prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu. Deosebit de sărăcicioase au fost gândurile lor cu privire la Persoana Duhului Sfânt și locuirea lui pe pământ, cu privire la Adunare, ca trup al lui Hristos, și cu privire la legătura noastră personală și colectivă cu Domnul Isus în cer.

În felul acesta, lucrările ei nu erau desăvârșite, sau pe deplin împlinite, »înaintea Dumnezeului Meu«. Aceasta a fost și este marea lipsă în protestantism, și în privința aceasta în comparație cu Tiatira, care a fost lăudată pentru râvnă și pentru lucrări (capitolul 2,19), este rămas în urmă. Desigur, în privința aceasta trebuie să diferențiem între Reformă și starea de după aceea, care a devenit cunoscută ca protestantism. Fără nicio îndoială, Reforma a fost o mișcare lucrată de Dumnezeu; protestantismul este luarea publică, de poziție, împotriva papalității. Desigur au existat și există și între protestanți mulți oameni evlavioși și temători de Dumnezeu, dar sistemul însuși este într-o stare de moarte spirituală.

O amenințare

3. »Amintește-ți deci cum ai primit și ai auzit și păstrează și pocăiește-te! Deci, dacă nu vei veghea, voi veni ca un hoț și nicidecum nu vei ști în ce ceas voi veni asupra ta.« La Efes au fost adresate cuvintele »amintește-ți deci« (capitolul 2,5) cu privire la comoara nespuse de mare a adevărului, care i-a fost făcut cunoscut, și a harului care le-a fost dăruit, și pe care Adunarea nu le mai prețuia așa de mult; aici dimpotrivă solicitarea »amintește-ți deci« vine ținând seama de ceea ce Dumnezeu le-a dăruit din nou prin Reformă, și anume, Evanghelia, Cuvântul lui Dumnezeu și libertatea conștiinței. Judecata Domnului corespunde întotdeauna măsurii

¹ În renumitul parlament al Reichului din Speyer au protestat la 19 aprilie 1529 unii principii germani și o serie de alți bărbați împotriva pretențiilor nejustificate ale papalității sub papa Clemens al VII-lea; la 24 aprilie al aceluiași an au confirmat cu atitudine hotărâtă protestul lor. De aceea începând din timpul acela, reformatorii și toți cei care erau hotărâți împotriva papalității au fost desemnați ca protestanți – la opt ani după mărturia pe care Luther curajos și hotărât a depus-o *singur* înaintea parlamentului Reichului din Worms.

responsabilității, și aceasta este mai mare sau mai mică, în funcție de ceea ce a dăruit Dumnezeu și poziția în care cineva este pus. Ei »au primit« și »au auzit«. Protestantismul a trăit din renumele pe care și l-a dobândit în lupta cu succes împotriva sistemului papal, el a trăit totodată din numele său. Dar acum dispăreau din nou din memorie și din conștiință adevărurile redescoperite și Evanghelia auzită cu bucurie de mii de oameni. De aceea era necesară solicitarea să păstreze și să se pocăiască – să țină cu tărie ce aveau, și să se pocăiască, pentru că s-au folosit așa de puțin de binecuvântările și de privilegiile lor.

Au fost sfătuiți să fie veghetori (versetul 2); acum sunt amenințați cu judecata, dacă nu veghează. Hristos va veni la ei »ca un hoț« (1 Tesaloniceni 5,2-4). El va veni ca judecător, pe neașteptate, într-un ceas, pe care ei nu-l știu și în care ei nu-L așteaptă. Protestantismul stă în legătură strânsă cu lumea. Mulți din cei care sunt de altă părere la amvoane, în sfaturile bisericesti și printre cei care editează scrierile bisericesti sunt politicieni activi. Bisericile dotate și sprijinite de stat trebuie desigur să se orienteze în mare măsură politic în principiile și practica lor. Dar dacă protestantismul însuși se face una cu lumea și are parte de succesele ei, el nu va fi scutit să aibă parte și de soarta ei. Hristos vine pentru Adunare ca Steaua de dimineață, și pentru Israel ca Soarele dreptății, dar pentru lume și mărturisitorii religioși fără viață din Dumnezeu El va veni deodată și surprinzător, ca un hoț în noapte. Sistemul papal (Tiatira) și protestantismul (Sardes) vor continua să existe împreună, dar cu principii contrare. Se vor face eforturi uriase, ca să vindece ruptura cu sistemul papal. Diferențele dintre cei doi vor deveni minore, și se apropie ceasul în care cele 1300 de secte² ale creștinătății se vor uni sub conducerea lui Antihrist (după ce toți, cei care prin credința în Domnul Isus au primit viața nouă, vor fi răpiți); dar sfârșitul oricărei uniri, care nu a fost lucrată de Duhul Sfânt, nu poate fi decât judecată.

O făgăduință pentru cei neîntinați

4. »Dar ai în Sardes câteva nume care nu și-au întinat veșmintele; și vor umbla cu Mine în haine albe, pentru că sunt vrednici.« În Tiatira »celorlalți«, sau rămășița, și în Sardes »câteva nume care nu și-au întinat veșmintele« constituie o grupă în care Domnul a putut găsi plăcere. Acești credincioși, în ceea ce privește principiul și practica, se țineau despărțiți de răul, pe care îl regretau. Majoritatea, în ce privește numărul și influența, era de partea acelor care erau pe gustul mulțimii, dar au existat »câteva nume în Sardes«, care nu și-au pătat hainele. Cei mulți aveau un nume în lume, cei puțini erau necunoscuți și nu aveau nicio poziție cu funcții. Dar fiecare în parte din ei era cunoscut de Domnul, care »cheamă oile Sale pe nume«. Cât de bogată este mângâierea harului Său: ei »vor umbla cu Mine în haine albe.« Ei și-au păstrat *aici* curăția nepătată, *acolo* vor umbla cu El îmbrăcați în haine care au fost albe în sângele Mielului. Cei mântuiți vor savura umblarea pe drum împreună cu Domnul și vor savura discuția cu Domnul și Mântuitorul glorificat (compară cu Luca 9,30-32). În această zi care va veni, ziua marei răsplătiri și a părăsirii sfinte cu Domnul nostru, nu va mai fi niciun gând cu privire la lipsa noastră de demnitate personală, așa cum ar putea acum să apară, care să arunce o umbră pe sufletele noastre; căci, așa adaugă Domnul în harul Său minunat: »pentru că sunt vrednici«. Aceasta este cu adevărat evaluarea făcută de harul Său, căci fiecare din această ceată deosebită și onorată este în sine însuși numai »un tăciune scos din foc«, salvat de la judecata care amenință, pe care el a meritat-o pe drept.

Răsplătirile învingătorului

5. »Învingătorul va fi îmbrăcat în veșminte albe și nicidecum nu-i voi șterge numele din cartea vieții și voi mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Săi.« Aici sunt date trei făgăduințe învingătorului:

² Apreciat la începutul secolului al 20-lea.

1. Învingătorul, care aici a umblat în curăție, în loialitate personală înaintea lui Dumnezeu, va fi în veșnicie, în afara teritoriului lumii acesteia, pe deplin îndreptățit. El va fi îmbrăcat în haine albe, pe care nu va fi nicio pată sau cusur.

2. Numele aceluia, care a răbdat până la sfârșit pe cărarea vieții, nu va fi șters de pe lista celor care mărturisesc că sunt creștini. Mulți, care sunt cu vază în biserici și al căror nume este foarte cunoscut, în ziua când ochii Domnului, care cercetează totul, vor verifica listele bisericii cu privire la viața lor, vor fi șterși de pe această listă.

3. Cine nu s-a rușinat să mărturisească Numele Domnului, care este de nedorit în simpla societatea religioasă și desigur și în lume, acela va fi rânduit să fie în prezența sublimă a Tatălui și îngerilor Săi, unde Domnul va mărturisi numele lui în această adunare măreață.

Cartea vieții în acest verset nu este aceeași carte ca și cea amintită în capitolul 13,8. În acest capitol de aici este vorba de mărturisirea, care poate fi autentică și adevărată, sau nu poate fi așa. La sfârșit se va arăta cum a fost. Unele nume vor rămâne, altele vor fi șterse. Dar în cartea amintită în capitolul 13,8, orice nume scris acolo este numele unui credincios adevărat, căci numele lor au fost scrise acolo înainte de întemeierea lumii, și prin aceasta înainte de a începe derularea lucrurilor sub responsabilitatea omului. Dumnezeu cunoaște sfârșitul înainte de început, și astfel El a scris aceste nume cu litere care nu se pot șterge. În capitolul 3,5, cartea vieții este o listă cu cei care mărturisesc că sunt creștini, în capitolul 13,8 este o listă cu toți cei care aparțin cu adevărat Mielului. În prima listă se găsesc mărturisitori adevărați și falși, în cea de-a doua listă sunt numai mărturisitori adevărați.